

MEVLÜD GÖNEN

(1934 -)

Konya, Bediüzzaman hazretlerinin önem verdiği hizmet merkezlerinden birisidir. Hz. Üstad'ın vefatına yakın son aylarında Konya'ya üst üste sayılabilecek üç ziyareti vardır. Çok kahraman Kur'an ve iman hizmetkârının yetiştiği bir merkezdir Konya. Zübeyir Gündüzalp, Sabri Halıcı, Dr. Sadullah Nutku, Rifat Filizer, Muhsin Alev, Ziya Nur Aksun, Yusuf Ziya Arun, Said Gecegezen, Mustafa Kırıkçı, Rahmi Erdem, Ahmet Gümüş, Ahmet Atak, Ali Tayyar, Mazhar İyidöner, Mustafa Özsoy, Hasan Nevruz, İbrahim Canan akla ilk gelenlerdir... Bu kahramanlardan çok daha fazlası var...

Emekli imam Mevlüd Gönen hocamız da bu saffi evvelin içindedir. Hz. Üstad'ı 1957 yılında Emirdağ'ında ziyaret eden Gönen hocamızın, bir de dava arkadaşlarıyla beraber hapis hayatı vardır. 1961'de Konya hapishanesinde Dr. Sadullah Nutku ve diğer hizmet arkadaşlarıyla beraber Osman Yüksel Serdengeçti ile aynı koşu paylaşırlar. Önemli hatıraları var. Hizmet hatıralarını 14 Eylül 2015 tarihinde kamera ile kaydettik. Anlattıklarını yazıp düzenledikten sonra, kendisini telefonla arayarak tashih ettirdim, başka kaynaklarla da teyid ettim. Bazı düzetme ve ilaveler oldu.

Mevlüd Gönen Anlatıyor:

Konya'nın Bozkır ilçesinin Gederet köyünde 1934 yılında doğdum. Soyadım ilk başta Güven'di, emekli olduktan sonra tashih ettirdik, Gönen oldu. 1944'de Konya'ya geldim. Ali Ulvi Kurucu'nun dedesi Hacı Veyis'in oğlu Hacı Veyiszade Mustafa efendiden Arapça, tefsir, fıkıh dersleri almaya başladım, bu 1952'ye kadar devam. Daha önceden de beş altı yaşlarımda iken dedemden Kur'an dersleri almıştım. Sekiz yaşında köyde hutbe okudum. Hafızım. Ben ilkokul dâhil hiç bir okula gidemedim. Ama iyi kitap okudum, kendimi yetiştirdim. 1952'de İstanbul Yeniköy'de Molla çelebi camiine imam oldum. 1982 yılında daha önce okuduğum Konya Piri paşa camiinde imamlık yaparken, beni emekli ettiler, daha gençtim. Cuma hutbelerini Risale-i Nur'dan okur, vaazı da Risale-i Nur'dan yapardım.

SAİD EFENDİ KADAR KUR'ANIN RUHUNA NÜFUZ ETMİŞ BİR ŞAHİS TASAVVUR EDEMEM

Bir gün hocam Hacı Veyiszade Mustafa Efendi tefsir dersi okuturken, müfessirlerin vasıflarını anlatan Âli İmran suresindeki 7. ayeti tefsir ediyordu, bir an durdu: "Yirminci asırda dünya üzerinde Said efendi kadar Kur'anın ruhuna nüfuz etmiş bir şahıs tasavvur edemem" dedi. Bir arkadaş sordu: "Said efendi kimdir hocam?" "Bediüzzaman!" dedi. O zaman bu isim kalbime yerleşti benim. Daha önce dedelerimden de duymuştum Bediüzzaman ismini.

1952 yılında Malatya'da Hüseyin Üzmez, gazeteci Ahmet Emin Yalman'ı kurşunladı. Bütün ülkede bir alarm... Validen, emniyetten sıkıntı başladı, çoklar hapse girdi. Hocamız tedbir için dersi bıraktırdı, İstanbul'a gitti. Bana da 100 lira verdi, ben de İstanbul'a gittim. Gönenli Mehmed efendinin medresesinde kaldım, sonradan imamlık aldım.

1955'de İzmir Aliağa'ya askere gittim. Komutanım Faik Özdemir nur talebesiydi, bana imamlık vazifesi verdi. Sonra beni İstanbul Kâğıthane'ye çavuş olarak gönderdiler. Babam bana 80 lira vermişti, orada o paranın hepsiyle Osmanlıca tefsir Risale-i Nur kitaplarından aldım ve okudum. Malatyalı Mehmet Fettahoğlu adında bir binbaşım vardı, o da bana Risale-i Nur'dan Zülfikar kitabını verdi, gece gündüz okudum bu kitapları.

RİSALE-İ NUR KUR'ANA, KUR'AN ARŞ-I AZAMA BAĞLIDIR

1957'de askerliğim bitti. Hocam Hacı Veyiszade Mustafa Efendi Konya'da yeniden derse başlamış, ben de başladım. "Hocam ben Bediüzzaman hazretlerine ziyarete gideceğim" dedim. "Hemen git, ellerinden öpüver, selamımı söyle" dedi. Isparta'ya vardım, Rühdü Çakın ağabey, kardeşim ben gidemem ama şu ev diye dışarıdan gösterdi. Üstad Emirdağ'ında dediler. Emirdağ'ına gittim, Üstad'ın evini buldum. Kapıyı çaldım kardeşlerden biri çıktı, Üstad görüşmekten manen memnu dedi. Ben Üstad'ın da namazlarını kıldığı Çarşı Camii'nde Kur'an okumuştum, yatışıya da vardım, caminin imamı dışarıdaymış, babası beni evinde misafir etmek istedi, gittik. Sabah namazına yakın rüyamda Üstad'ın evinin kapısı açıldı, herkes girdi ben de girdim, herkes elini öptü çekildi, ben de öptüm, bileğimi tuttu sen her zaman gel bana dedi, uyandım.

Ev sahibi kapıyı açtı, rüyamı anlattım. Bana: "Bu sabah Üstad kır gezisine gidecek, bir taksi gelecek, Üstad'ın evinin karşısında bir kahve var, orada otur, yoksa seni götürürler kurtulamazsın" dedi. Gittim kahveye oturdum, 5 dakika sonra taksi geldi, tam kapının önünde durdu. Kahvede, içerde oturanlar da benim gibi ziyaretçi imiş, belki de bazıları polisti. Ama onların taksikle Üstad'ın gideceğinden haberleri yok.

Gittim tam kapının önünde durdum, bekliyorum. Üstad çıktı, daha önce İstanbul'da rüyamda gördüğüm Üstad, aynısı. Şöyle tebessüm etti, döndü bana, ayaktayız, dedi ki: "Kardaşım, baki hakikatler çürük direklere bağlanmaz. Biz faniyiz, Kur'an baki; Risale-i Nur Kur'ana bağlı, Kur'an arş-ı azama bağlı, kimsenin haddi değildir ki onu oradan indirsin." Hayatımda aldığım en büyük derstir bu... Ben bazen yere, bazen de yüzüne bakıyorum, başımı kaldırdığımda; "Beni on defa görmektense Risale-i Nuru bir defa okumak daha mühimdir. Risale-i Nur'u devamlı oku, tarassud var gelmeyin" dedi. Ben o emri aldım, o günden beri başka bir şey düşünmem hep Risale-i Nur okurum. Taksinin kapısını açtım, mübarek elini öpmek istedim, memnu dedi. Kapıyı örterken bir daha öpeyim dedim elini, yine vermedi. İki kolunu başından itibaren yüzüne doğru sıvazladı. Araba yürüdü. Şoförü Hüsnü Bayram ağabey olabilir. Üstad'ı bir daha göremedim.

ÜSTAD KONYA'DA MUSTAFA KIRIKÇI'NIN EVİNDE

Konya'daki kardeşlerimiz içinde öğretmen Mustafa Kırıkçı başkumandan gibiydi. Avukat Bekir Berk ağabeye Risale-i Nur'u tanıtan Mustafa Kırıkçı'dır. O Akşehir'de öğretmenlik yaparken, Bekir Berk de avukatlık yapmış. Kırıkçı rahmetli kimseden çekinmeyen cevval birisiydi, çok sıkıntı çekti. O zaman Üstad'ın kardeşi Abdülmecid ağabeyin oğlu Suad da trafik müdürüydü Konya'da.

Üstad 15 gün Konya'da kalacağını vaat etmişti, haber gönderdi bize. Üstad'ın kalması için Kapı Camisine yakın bir dersane tuttuk. Dersaneye bir karyola, bir ibrik, leğen, kilim aldık, başka bir şey yok. Bizde de para yok ki o zaman. Yatak yok... Ben yeni evlenmiştim o sıralarda, büyük bir yün yatağım vardı, onu aldım geldim, karyolaya koydum.

Mustafa Kırıkçı, Üstad'ın geleceğini haber almış, Üstad'ı karşılamış. Ben imamdım haberim olmadı, Üstad gidince haberim oldu. Kırıkçı Üstad'ı evine götürmüş, o karyolayı ve yatağı dersaneden evine getirmiş. O yatakta birkaç saat kadar oturmuş Üstad. Sonra bakmış kadın çocuk sesleri falan... Mustafa kardeşim, burası neresi demiş. Fakirane Üstad'ım deyince, ben gideceğim kardeşim deyip ayrılmış. Ev olunca kalmıyor.

İki üç gün bekledim, baktım benim yatak Kırıkçı'da, başka yedek yatağım da yok. Orda kalacağına aldım getirdim eve. Kimseyi yatırmıyorum ama... Ne hanımım, ne de ben yatmıyoruz... Rahmetli eşim Zeynep de hizmetin içindeydi. Üstad 1960'da vefat ettikten sonra, 1961'de biz 13 kişi hapisaneyeye girdik. Ben hapiste iken hanımın yanında gece kalmak üzere kayıvalidem gelmiş. Bir gün gelememiş, hanım yalnız kaldığı için ağlamış. O gece rüyasında Üstad'ı görüyor: "Evladım o yatak senin, yat, o yatak senin kılıncındır, yataktan ayrılma" demiş. Ona izin vermiş, ama ben hiç yatmadım o yatakta.

NOT: Hz. Üstadın vefatına yakın son aylarında Konya'ya üst üste sayılabilecek üç ziyareti vardır. Ağabeyler Anlatıyor kitaplarımızdan özetle:

İlk Konya buluşması 9 Aralık 1959 tarihinde bir Çarşamba günü gerçekleşmiş olup, bu tarih Bediüzzaman Hazretlerinin Hz. Mevlana'nın türbesini ilk defa ziyaret ettiği gündür. Kardeşi Abdülmecid Efendi ile bu seferinde görüşmemiştir.

Bediüzzaman'ın ikinci Konya ziyareti ise, 5 Ocak 1960 tarihinde bir Salı günü gerçekleşmiştir. Hz. Üstad bu ikinci Konya seferinde ilk önce Mustafa Kırıkçı'nın evine uğramış, birkaç saat orada oturmuştur. Kardeşi Abdülmecid Ünlükul ile evinin önünde ayaküstü görüşme imkânı bulmuş ve helalleşmiştir. Üstad Said Nursi, ilk ziyaretinden yaklaşık bir ay sonra Hz. Mevlana'nın türbesine de ikinci kere gitmiş ve dualarda bulunmuştur.

Said Nursi'nin üçüncü Konya buluşması ise, bir ziyaret sayılmayabilir. Hz. Üstad vefatına birkaç gün kala karanlık ve yağmurlu bir gecede Konya içinden otomobille geçer, sevgili talebeleriyle beraber Urfa'ya doğru yoluna devam eder... Tarih, 20 Mart 1960.

İMAM HATİP OKULU MÜDÜRÜNÜ ÜSTAD'A ŞİKÂyet EDİNCE

Bu anlatacağım hadiseyi Zübeyir Gündüzalp ağabeyi risaleleri tanıtan Rifat Filizer ağabeyden bizzat dinledim. Şöyle:

Ahmed Gümüş Konya İmam Hatip Okulunda talebeydi. Okulun Bekir Enam adında bir müdürü vardı. Bu müdür nurcu diye Ahmet Gümüş'ü okuldan atacağım, bu nurcuya ceza vereceğim diye çok eziyet etmiş. Rifat Filizer ağabey, 3-4 defa müdürü Üstad'a şikâyet etmiş. Üstad'ım bu müdür Ahmed Gümüş'e şöyle yapıyor böyle yapıyor, başkasına Risale-i Nur okuyamıyor diye söylemiş. Üstad pek dinlememiş onu. Bir gün: "Rifat kardeşim, sen demek istiyorsun anlat bakayım" demiş. Anlatmış müdürü. Üstad: "Bak kardeşim, ben o müdürün aleyhinde bulunmaktan Allah'a sığınırım. İmam Hatip talebeleri bizim evlatlarımız, İmam Hatip'e hizmet eden bir adama ben ne diyebilirim, bir daha böyle şeyler söyleme" demiş.

Bir de hocam Veyiszade Mustafa efendinin söyledikleri var. Müdür iki taraflı oynardı. Hem hocam için bunlar softadır, diye talebelere aşıyor, hem de hocamın önünde secdeye kapanır gibi hürmet ederdi. İmam hatipten birisi bir gün demiş ki: "Hocam bu senin yanında böyle hürmet ediyor, fakat başka yerlerde aleyhinde konuşuyor." Hocam diyor ki: "Bak Ali Efendi, ben bir gülün yetişmesi için elime bin dikenin batmasını aramam, elim de acımaz. Çünkü İmam Habip'e hizmet ediyor." Üstad gibi cevap veriyor yani.

NOT: Ahmet Gümüş ağabey kendi hatıralarını anlatırken bu noktaya şöyle temas etmişti: "Konya İmam-Hatip Okulu'na 1954'de başladım ama Risale-i Nur eserlerini okuduğum için, tasdikname ile okuldan uzaklaştırıldım. Ben de, Konya İmam Hatip Okulu'nda Arapça hocası olan Üstad'ımızın kardeşi Abdülmecid Ağabeye müracaat ettim. Abdülmecid ağabey beni Isparta'ya, Üstad'ımıza gönderdi. Isparta'ya gittim..." (Bkz. Ağabeyler Anlatıyor-7)

BİZİ 13 KİŞİ KONYA HAPİSHANESİNE ALDILAR

1961'de 13 kişi Konya hapishanesine girdik biz. Dr. İbrahim Sadullah Nutku, Hasan İlkbahar, Hasan Nevruz, Hasan Helvacılar, Mustafa İlkbahar, Abdi Özkan. Said Gecegezen, Osman Yıldız, İbrahim Sarı, Mazhar İyidöner. Mevlüd Gönen, Mehmet İlkbahar, Ahmet Gümüş. (Elimizdeki mahkeme kayıtlarına göre Suç tarihi: 28 Ağustos 1961, Suç: Nurculuk ve üfürükçülük. Ö.Özcan)

Bizi emniyete çağırılmışlar. Öğlen vakti gittik, emniyet müdürü ve yardımcısı vardı. Müdür: "Sen Risale-i Nur okuyormuşsun?" dedi. "Okuyorum" dedim. "Dr. Sadullah senin caminde namaz kılıyor?" Sadullah Nutku Ağabey hocamın camisinde kıları namazlarını. "Doğrudur" dedim. "Sarıkla kılıyor?" "Sarık İslamiyet'te sünnettir" dedim. "Öyle mi, gel bakalım" dedi, beni nezarete koydular. Toplam 13 kişi olduk, bizi bir araya koydular. Saat öğlen 13'de bizi mahkemeye çıkardılar. Hâkim Ahmed Bey vardı, Said Gecegezen ona: "Hâkim bey bu bahanedir, bu saatte mahkeme olmaz, biz komünistlere baş eğmedik, baş eğmeyeceğiz" dedi. Hâkim: "Haydi gidin o zaman" dedi, ellerimizi kelepçelediler. Beni Hasan İlkbahar ile kelepçelediler, ikişerli kelepçelendik.

Gece saat ikide hapishaneye vardık, girdik. Herkes uyuyor, ranzalar dolu. Betonun üzerine oturduk, sabah namazı vakti yaklaştı, abdest alacağız, bir adam kalktı, beni gördü, "Ne arıyorsun burada?" dedi. "Sen kimsin?" dedim. Hasan Hüseyin bizim hanımın köylüsü imiş, beni tanıyormuş. Abdest yerini sordum, gösterdi, abdest aldık, bir köşede namazı kıldık, bize bir battaniye verdi. Hasan İlkbahar sabah erken kalkıyordu, hocam "Lâ Yestevî'nin manasını bir anlatsana" dedi bana. Lâ Yestevî sabah ve akşam namazlarından sonra okunan Haşr suresinin son beş ayetidir. "Müsaade ederler mi ama?" dedim. Koğuştaki 80 kişi vardı. Ben başladım mealini anlatmaya. "Cehennem ehli ile cennet ehli bir olmaz. Cennet ehli kurtularak isteklerine erişenlerdir. Biz bu Kur'ân'ı bir dağa indirseydik, Allah'ın korkusundan onu baş eğmiş, parça, parça olmuş görürdün. Bu misalleri düşünsünler diye insanlara veriyoruz. O, öyle Allah'tır ki O'ndan başka İlah yoktur. Görülmeyeni ve görüleni bilendir. O, esirgeyen bağışlayandır..." Şeklinde devam ediyor...

Mahpuslar şöyle bakıştılar. "Biz namaz kıldık, sizi rahatsız ettik mi acaba, biz namaz kılarız, namaz hepimize farzdır" dedim. Öğle namazında 10 kişi kadar bize tabi oldu. Akşam filan derken iki gün içinde herkes bize uydu. Koğuştaki Ezan-ı Muhammedi okunmaya başladı. Bir hafta sonra Dr. Sadullah ağabeylerle bizi birleştirdiler, bir koğuştaki hep beraber olduk. 45 gün kadar yattıktan sonra ilk duruşmada tahliye edildik. Suç yok ki...

Hep takipteydik, ama korku yok... Mesela 1963'de Ceylan ağabey İstanbul'da trafik kazasında vefat etti, naşı Emirdağ'ına getirildi. Benim de çocuğum olacak, ebe evde bekliyor, doğum var. O sırada Zübeyir Ağabey ile Avukat Bekir Berk Konya'da idi. Bir arkadaşın arabasıyla onlarla beraber gittik

Ceylan ağabeyin cenazesine biz. Giderken çocuğun adını ne koyalım dedik; Ceylan koyalım dedi ağabeyler. Kayınpederin adını başına getirdik, İsmail Ceylan koyalım dedik. Evlatmış, kadınmış o zamanlar gözümüze bir şey görünmüyordu. Üstad hayatta iken ben hapse girmedim.

OSMAN YÜKSEL DE BİZİM KOĞUŞA GELDİ

Biz 1961'de 13 kişi Konya hapishanesinde yatarken, sonradan Osman Yüksel Serdengeçti de geldi aramıza. Onun Cemal Gürsel'e; "Türkiye'de huzur yok diyorsun", "Türkiye'de huzur, Konya hapishanesinin falan koşuşunda, Doktor Sadullah'ın yanında, huzura kavuşmak istiyorsan, buyrun." şeklinde meşhur bir telgraf yazısı vardır, onu bizim koşuşta hazırlamıştı.

Sadullah ağabeye bir gün dedi ki: "Ben çok yerler, çok kimseler gördüm; senin gibi birini görmedim. Suyun içine başını soksalar sen yine Elhamdülillah diyorsun, bu nasıl bir ahlak böyle?"

Başka bir gün: "Doktor (Sadullah), ben mebus olacağıma, mahpus oldum. Ama yine çıkacağım mebus olacağım, sizi ben çıkaracağım" dedi. Dr. Sadullah ağabey ona dedi ki: "Bunlar çıkacak da, ikimiz kalacağız belki." Hakikaten bir iki gün sonra nurcular çıkın, dediler. Sadullah ağabeye, sen dur dediler. Biz çıktık, Osman Yüksel ile ikisi kaldı. Sadullah ağabey ehli kalp birisiydi. Ben onunla hacca gittim, çok şeylerini gördüm.

Osman Yüksel çok nüktedan birisiydi. Biz Risale-i Nur okurduk, o dinlerdi. O okur, biz dinlerdik. Bediüzzaman'a hayrandı. Üstad'a ziyaretleri var zaten, daha önceden hizmeti biliyordu. Ziyaretinde Üstad'ın sırtını sıvazladığını 'oğlum olsaydı adını Osman koyardım' dediğini anlatırdı.

OSMAN YÜKSEL'İN DR. SADULLAH NUTKU HAKKINDA YAZDIĞI MAKALE ŞÖYLEDİR:

Konya hapishanesinde onlardan bir Dr. Sadullah vardı ki...

Allah'ım ne adamdı o? Nasıl imandı ondaki! Adam hapishanede idi, fakat gül-gülistan içindeydi. Gülen gözlerle bakardı insana. Her şeyi unuttuyordum onun yanında. Adam adeta teneffüs edilen bir şey gibiydi. Yanımdan bir ruh gibi uçuverip gideceğinden korkardım!..

Yanımdaki arkadaşta:

Şu pencereleri kapat. Sonra doktor uçar gider bu demirlerin aralarından, demiştim. Fakat onun uçmaya, gitmeye niyeti yoktu. Bu kadar yüksek olduğu halde bizim gibi sürünenlerle beraberdi; bizi bırakmıyordu; kurtaracaktı o.

Evet, Dr. Sadullah Nutku...

Nurculuktan sanıktı. Karakola götürmüşler, dövmüşlerdi; bayılıncaya kadar. Kendine geldiği zaman zalimlerin affı için Allah'ına dua etmişti.

Yarabbi bunlar ne yaptıklarını bilmiyorlar. Sen bunları affet, demişti. Tıpkı o yüce peygamber gibi.

Bunları bana o anlatmıyordu. Başkaları anlatmıştı. Çünkü kendisi yoktu ortada. Silmişti varlığını.

Fakat yok oldukça var oluyordu doktor, silindikçe biliniyordu. Kendini mesele haline getirenlerden değildi. Mesele o idi. O, yalnız o. Her zaman o.

1961'de Konya'dan seçimlere girmiştim ve propagandanın ikinci günü, bilâ sebep, bilâ tereddüt tevkif olunmuşum. İşte, doktorla o zaman, orada karşılaşmışım. Beni gıyaben tanıyordu. İlk karşılaşmamızda, ilk hitabı şu oldu:

"Gazamız mübarek ola!"

Cevap vermedim; çok öfkeli ve hınçlı idim. O mütemadiyen yüzüme bakıyor, bana yakın olmak istiyordu. "Cenab-ı Hak lütfetti de sizi buraya gönderdi. Sizi esirgedi, acıdı" gibi laflar ediyordu.

Şu adama bak dedim içimden. Meczubun biri. Bunun neresi lütuf. Mebus olacakken mahpus oldum. Öyle öfkeliyim ki, bir hamlede, mahkemeleri, hapishane duvarlarını yıkmak istiyordum. Doktordan yüz çevirdim. Fakat nereye çevrilsem, o da o tarafa çevriliyordu.

Her yönde onu görüyordum. Aynı sözler...

Cenab-ı Hak lütfetti. Nedir o dışarıda olanlar. Nutuklar, kendini övmelere, öbür tarafa sövmeler. Bir felaket! Bir an gözlerim gözlerine geldi. "Öyle değil mi?" Öyle. Bu suali sessizce tasdik ettim. Hakikaten öyle içime bir huzur yayıldı.

Meydanlar, nutuklar, alabildiğine karşı tarafa sövmeler, kendini ve partisini övmeler. Kazanmak için türlü dolaplar, dalavereler...

Yarabbi, beni bunlardan kurtardığın için sana binlerce şükürler.

Doktor, yaşlı gözlerle hapishanenin penceresinden, göklere, göklerdeki bulutlara bakar, Kur'an'ı Kerim'den gökler ve bulutlarla ilgili, o temaşa'yı şairane ayetler okurdu. Hapishanenin bahçesindeki ağaca bakar, Said-i Nursi'nin tohum ve ağaç teşbihlerini, nispetlerini dile getirirdi.

Ara sıra, benim yine öfke nöbetlerim tutar, "namussuzlar..." diye nutka başlardım. Doktor Sadullah Nutku'ya bakınca nutkum tutulurdu.

Onda söz yoktu, öz vardı. Susmak, susmak, tezekkür, tefekkür, temâşâ!..

Doktor, derdim. "Sen dünyayı üçten dokuza boşamışsın, kurtulmuşsun. Ben hala dünya ile evliyim."

Tatlı tatlı gülümserdi. Bana, "Sen büyük mücahidsin." derdi.

O beni büyüttükçe küçülür giderdim. Kendisini küçülttükçe gözümde ve gönlümde o daha fazla büyürdü.

O sıralarda ihtilâlın başı, Cemal Gürsel, "Türkiye'de huzur yok!" Demişti. Kendisine bir tel çekecektim. Yazdım da sonradan vazgeçtik.

"Türkiye'de huzur, Konya hapishanesinin falan koğuşunda, Doktor Sadullah'ın yanında, huzura kavuşmak istiyorsanız buyurun.

İşte Nurcu diye hapishane hapishane dolaştırdığımız, karakol karakol dayak attığımız suçlulardan biri. Biz bunları affetmiyoruz da. Diyeceksiniz ki hepsi bu kıratada adamlar mı?

Değil tabi. Ama hepsi de bu ihlâsta, bu yolda, bu imanda adamlar. Bu insanları suçlu diye affetmek bile bir zül. Bizlerin onlardan af ve özür dilememiz lazım."

Osman Yüksel Serdengeçti